

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

КНИГА ТРЕТА

# ПРОКЛЯТИЕТО НА ТИТАНА



РИК РИЪРДЪН

Превод от английски Владимир Молев

ЕГМОНТ

## ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,  
нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани  
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Titan's Curse*

Text copyright © 2007 Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the  
Nancy Galt Literary Agency.

*Превод* Владимир Молев

*Редактор* Вихра Василева

*Коректор* Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

[www.egmontbulgaria.com](http://www.egmontbulgaria.com)

Отпечатано в „Лито Балкан“ АД, София, 2010

ISBN 978-954-27-0521-5

*На Тофър Брандфилд – любител на къмпингуването,  
създал един по-различен свят*



## СПАСИТЕЛНАТА НИ ОПЕРАЦИЯ ТРЪГВА ЗЛЕ

В петък, след края на последния учебен ден преди зимната ваканция, мама ми събра в една раница малко дрехи и смъртоносни оръжия и ме закара в ново училище. По пътя минахме да вземем Анабет и Талия.

От Ню Йорк до Бар Харбър в Мейн се стигаше за осем часа с кола. По магистралата се сипеше мокър сняг. С Анабет и Талия не се бяхме виждали от месеци, но заради виелицата и мисълта за това, което ни очакваше, не можехме да се отпуснем да поговорим. С мама обаче беше точно обратното. Когато беше притеснена, тя не спираше да приказва. Когато най-накрая пристигнахме в „Уестовър Хол“, вече се беше стъмнило и Анабет и Талия бяха изслушали абсолютно всички срамни истории какъв съм бил като малък.

Талия избърса с длан запотеното странично стъкло и надникна навън.

– Супер – измърмори тя. – Ще бъде страшен купон.

„Уестовър Хол“ приличаше на замък на зъл рицар. Сградата беше построена от черен камък и имаше кули, тесни прозорци и големи дървени врати. Издигаше се на покрита от сняг канара между скована от лед гора и бушуващия навъсен океан.

– Сигурни ли сте, че не искате да ви изчакам? – попита мама.

– Да, благодаря – отвърнах. – Нямам представа колко ще се забавим. Не се тревожи, ще се оправим.

– А как ще се приберете? Не мога да не се тревожа, Пърси!

Надявах се, че не съм се изчервил. Направо беше непоносимо, че трябваше да разчитам на майка си, за да ме кара с колата към моите битки.

– Успокойте се, госпожо Джаксън. – Анабет се усмихна уверено. Русата ѝ коса беше скрита под скиорска шапка, от която надничаха сиви очи с цвета на океана. – Ще го пазим да не се набърква в неприятности.

Майка ми като че ли наистина се поотпусна. Тя смяташе Анабет за най-благоуразумното дете на бог, стигало някога до осми клас. Беше сигурна, че Анабет редовно ми спасява кожата. И беше права, разбира се, но така или иначе на мен ми беше неприятно да го показва.

– Добре, деца – въздъхна мама. – Взехте ли всичко необходимо?

– Да, госпожо Джаксън – обади се Талия. – Благодаря, че ни докарахте.

– Имате ли сухи дрехи за преобличане? Записали ли сте си телефона ми?

– Мамо...

– Нали не си забравил амброзията и нектара, Пърси? Имаш ли златни драхми, за да се обадиш в лагера, ако се наложи?

– Стига, мамо! Ще се оправим. Хайде, момичета!

Мама като че ли се обиди и на мен ми стана кофти, но вече не издържах да седя в колата. Ако още веднъж чуех историята колко сладък съм изглеждал във ваната, когато съм бил на три години, щях да се заровя в снега и добро-

волно да се оставя да ме покоси бялата смърт.

Анабет и Талия слязоха след мен. Въпреки зимното яке, вятърът ме прониза като с леден кинжал.

След като колата се скри от поглед, Талия отбеляза:

– Майка ти е готина, Пърси.

– Святна е – признах аз. – А твоята как е? Или с нея не поддържате връзка?

Веднага съжалих за въпроса си. Талия беше ненадминат майстор на убийствените погледи, може би заради пънкарския си вид – износен войнишки шинел, черни кожени панталони, най-различни верижки по китките и врата и дебело очертани с черен молив наситено сини очи, – но този, който сега ми хвърли, беше направо единайсет по десетобалната система.

– Не ти влиза в работата, Пърси!

– Хайде, да влезем вътре – намеси се Анабет. – Гроувър сигурно ни чака.

Талия погледна крепостта и потрепери.

– Права си. Чудя се, какво ли го е накарало да ни повика.

Взрях се в мрачните кули на „Уестовър Хол“ и измърморих:

– Едва ли е нещо хубаво.

Тежката дъбова врата се отвори със скърцане и тримата пристъпихме вътре, а силният вятър запрати след нас облак снежинки.

– Леле! – възкликнах смаяно.

Залата беше огромна. По стените бяха подредени бойни знамена и оръжия: стари пушки, двуостри брадви и всевъзможни други такива гадости. Да, знаех, че „Уестовър“ е во-

енно училище, но все пак тази изложба беше убийствена. В буквалния смисъл на думата.

Бръкнах в джоба, където криех смъртоносния си химикал Въртоп. Имаше нещо гнило тук. Долавях опасност. Талия несъзнателно галеше сребърната си гривна – любимия ѝ вълшебен предмет. Знаех, че в главите ни се върти една и съща мисъл. Предстоеше ни битка.

– Къде ли... – поде Анабет, но я прекъсна рязкото затръшване на вратата зад нас.

– Добре – измърморих аз. – Явно ще поостанем малко.

Скрихме раниците си зад една колона и поехме навътре. Не бяхме направили повече от две-три крачки, когато по каменния под отекнаха стъпки и от сенките изсkochиха мъж и жена. Те заплашително поеха към нас.

И двамата бяха с къси сиви коси и черни военни униформи с червени ширити. Над горната устна на жената се виждаха рехави мустачки, а мъжът беше гладко обръснат – все едно си бяха разменили местата. Вървяха сковано, като че гълтнали бастун.

– Какво правите тук? – попита строго жената.

– Ами... – Не бях подготвен за такъв развой на събитията. Толкова горях от нетърпение да открия Гроувър и да разбере какво се е случило, че не ми беше хрумнала възможността да ни попитат защо се промъкваме в училището през нощта. В колата изобщо не бяхме говорили как ще проникнем вътре. – Ние просто...

– Ха! – извика мъжът и аз подскочих. – На танците не се допускат външни лица! Тръябва да напуснете веднага!

Говореше с лек акцент, най-вероятно френски, тъй като произнасяше странно „р“-то. Беше висок и с изпито лице. Когато заговореше, ноздрите му се разширяваха и човек

нямаше как да не се зазяпа в тях, а очите му бяха различни – едното беше кафяво, другото – синьо – като на улична котка.

Вече си представях как ни изхвърлят обратно в снега, но изведнъж Талия пристъпи напред и щракна с пръсти. Звукът беше силен и рязък. От ръката ѝ се изви лек ветреца – или поне така ми се стори, и въздухът в залата се раздвижи. Полъхът мина покрай нас и знамената по стените трепнаха.

– Но ние не сме външни лица, господине – рече Талия. – Ние сме от това училище. Не ни ли помните? Аз съм Талия. Това са Анабет и Пърси. От осми клас.

Учителят присви разноцветните си очи. Какви ги вършеше Талия? Сега не само щяха да ни изгонят на студа, но първо щяха да ни накажат, задето се опитваме да лъжем. Но мъжът като че ли се поколеба.

Погледна колежката си.

– Госпожо Готчолк, познавате ли тези ученици?

Колкото и да беше сериозно положението, трябваше да прехапая устни, за да не избухна в смях. Учителката се казваше Готчолк<sup>1</sup>? Не беше истина!

Жената премига, все едно се събуждаше от унес.

– Ааа... да. Струва ми се... да, господине. – Погледна ни объркано. – Анабет. Талия. Пърси. Какво правите тук? Защо не сте в салона?

Преди да успеем да отговорим, се разнесоха нови стъпки и при нас дотича Гроувър.

– Най-сетне пристигнахте! Мислех... – В този миг зърна учителите и млъкна. – О, госпожо Готчолк, доктор Торн! Аз само...

---

<sup>1</sup> Gotchalk (англ.) – „имам тебешир“. – Бел.прев.

– Какво, господин Андъруд? – попита мъжът. Тонът му показваше, че не харесваше Гроувър. – Откъде да са пристигнали? Те учат тук.

Гроувър се изчерви и смотолев:

– Да, господине. Естествено, доктор Торн. Просто имам предвид, че са пристигнали... за танците! Чака ни страхотно празненство, с пунш и танци!

Доктор Торн ни изгледа мрачно. Едното му око сигурно беше изкуствено. Може би кафявото. Или пък синьото? Изглеждаше така, сякаш възнамеряваше да ни хвърли от най-високата кула на крепостта, но госпожа Готчолк унесено се обади:

– Да, страхотни танци. Хайде, вървете в салона при останалите. Да не съм ви видяла повече тук!

Не чакахме втора подкана. Заповтаряхме един през друг: „Да, госпожо“ и „Да, господине“, като аз дори козирувах, защото ми се стори, че така е редно в едно военно училище.

Гроувър ни поведе по един коридор, от дъното на който се разнасяше музика.

Усещах погледите на учителите в гърба си, но въпреки това се приближих до Талия и тихо попитах:

– Какъв беше този номер с щракането с пръсти?

– Мъглата ли? Хирон не ти ли е показал как се прави?

Буца заседна в гърлото ми. Хирон, нашият учител в лагера, беше споменавал за мъглата, но не ми беше показал как да я използвам. Защо беше научил Талия, а мен – не?

Гроувър се спря пред остъклена врата, на която пиеше – по-скоро се досетих, отколкото прочетох – „Физкультурен салон“.

– Размина ни се! – въздъхна той. – Добре, че вече сте тук!

Анабет и Талия го прегърнаха, а аз го тупнах по рамото. Радвах се да го видя след толкова месеци раздяла. Беше пораснал и по бузите му се бяха появили нови косъмчета, но иначе си изглеждаше както винаги, когато се предрешеше в човешки вид – с червена шапка на къдрокосата глава, за да не се виждат рогцата, торбести джинси и кецове, за да скрие козината по краката и копитата си. На черната му тениска имаше надпис, който заради дислексията си едва успях да разчета: „Уестовър Хол: училище трепач“. За миг се зачудих дали това беше рекламният лозунг на училището, или пък опит за ученически хумор.

– Защо ни извика? – попитах. – Какво е станало?

Гроувър си пое дъх и тържествено обяви:

– Намерих двама!

– Двама? – ахна Талия. – Тук?

Той кимна.

Да попаднеш на едно дете на бог си беше събитие. Хи-рон беше обявил извънредно положение и беше разпратил всички налични сатири да обикалят из училищата в цялата страна, за да търсят нови попълнения. Моментът беше изключително тежък. За съжаление постоянно губехме лагерници. Нуждаехме се от всеки боец, който можехме да намерим. Само че просто нямаше толкова много деца на богове.

– Брат и сестра – продължи той. – На десет и на дванайсет. Не знам на кой от боговете са деца, но са силни. Само че нямаме време. Трябва да ми помогнете да ги изведем отук.

– Чудовища?

– Едно. – Гроувър притеснено се огледа. – Подозира ги отдавна. Мисля, че още не е сигурен, но днес е последният ден от срока. Няма да ги пусне да си тръгнат отук, дока-

то не разбере. Може и да нямаме друга възможност! Всеки път, когато се опитам да се доближа до тях, той се появява и ме спира. Не знам какво да правя!

Гледаше с надежда към Талия. Помъчих се да се сдържа, но въпреки всичко ме хвана яд. Преди сатирият очакваше напътствия от мен, а сега Талия имаше старшинство. Не само защото баща ѝ беше Зевс, но и защото тя имаше много по-богат опит в битките с чудовища в истинския свят.

– Ясно – каза тя. – Те ще бъдат ли на танците?

Гроувър кимна.

– Тогава да вървим да потанцуваме – рече Талия. – Кой е чудовището?

– О! – Гроувър отново се огледа изплашено. – Току-що го видяхте. Заместник-директорът, доктор Торн.

Забелязал съм, че във всички военни училища децата направо пощуряват, когато имат някакъв празник и им се удаде възможност да свалят униформите. Сигурно причината е в това, че през останалото време режимът им е адски строг и те имат нужда да изпуснат парата и да наваксат.

По пода на салона бяха разхвърляни червени и черни балони и учениците се замеряха с тях или се опитваха да се удушат с опънатите по стените гирлянди. Момичетата се носеха на групички, както винаги, намацани с грим, с потничета с тънки като спагети презрамки, ярки клинове и обувки, които ми приличаха по-скоро на някакви уреди за мъчения. От време на време се нахвърляха на някое момче като пирани, пицяха и се кикотеха и когато най-сетне отминеха, горкото момче оставаше с панделки в косата и с отпечатъци от начервени устни по цялото си лице. По-големите момчета реагираха като мен – криеха се по ъглите

и подозрително се оглеждаха на всички страни, все едно очакваха всеки миг да бъдат нападнати. Разбира се, в моя случай това беше самата истина...

– Ей ги там – Гроувър кимна към две по-малки от мен деца, които се караха до пейките. – Бианка и Нико ди Анджемо.

Момичето беше с широкопола зелена шапка, с която сякаш нарочно криеше лицето си. Отдалече си личеше, че момчето ѝ е брат. И двамата бяха с гарвановочерна коса, тъмна кожа и докато говореха, ръкомахаха оживено. Момчето премяташе някакви карти в ръцете си. Сестра му явно му се караше за нещо и не спираше да се оглежда уплашено.

– Те... – попита тихо Анабет – знаят ли?

Гроувър поклати глава.

– Не съм им казал. Опасно е. След като разберат, мизмамата им ще се усили.

Той ме погледна за потвърждение и аз кимнах. Нямах представа каква точно „миризма“ усещаша чудовищата и сатирите, но знаех, че заради нея всяко дете на бог може да се прости с живота си. И колкото по-силно беше то, толкова по-апетитно ухаеше на чудовищата.

– Давай да ги грабваме и да се изнасяме оттук – рекох.

Понечих да пристъпя към тях, но Талия сложи ръка на рамото ми. Заместник-директорът доктор Торн се беше появил от една врата до пейките и се спря недалеч от брата и сестрата Ди Анджемо. Кимна студено към нас. Синьото му око искреше.

Изражението му подсказваше, че не се е заблудил от номера на Талия с мъглата. Подозираше какви сме и просто чакаше да разбере защо сме дошли.

– Не поглеждайте към тях – заповяда Талия. – Ще почакаме подходяща възможност да се приближим. Дотогава ще се преструваме, че не ни интересуват. Трябва да го отклоним от следата им.

– Как?

– И тримата сме силни деца на богове. Присъствието ни би трябвало да го обърка. Смесете се с останалите. Дръжте се естествено. Потанцувайте. Но не ги изпускате от очи.

– Да танцуваме ли? – измърмори Анабет.

Талия кимна. Нададе ухо към музиката и се намръщи.

– Пфу! Кой е пуснал Джеси Макарти?

Гроувър я изгледа обидено.

– Аз!

– О, богове! Гроувър, това е толкова тъпо! Не си ли чувал за „Гриндей“?

– Кои?

– Няма значение. Да танцуваме.

– Но аз не мога да танцувам!

– Можеш! – отсече Талия. – Хайде, козльо!

Сграбчи за ръката мънкащия Гроувър и го помъкна към дансинга.

Анабет се усмихна.

– Какво? – попитах.

– Нищо. Просто се радвам, че Талия е отново с нас.

През лятото Анабет беше станала по-висока от мен, което, признавам си, не ми допаднаше особено. Тя рядко носеше други дрънкулки, освен герданчето с мъниста от лагера, но сега беше с малки сребърни обеци във формата на сова – символа на майка ѝ. Свали скиорската си шапка и русата ѝ коса се разпиля по раменете. Изведнъж ми се стори много по-голяма от мен.

– Ъвъ... – измънках аз, като трескаво се мъчех да измисля какво да правя. Талия ни беше казала да се държим естествено. Какво ли можеше да означава това, когато си герой, поел на опасна мисия? – Да си проектирала някакви интересни сгради напоследък?

Очите ѝ грейнаха както винаги, когато станеше дума за архитектура.

– О, богове! В новото училище имаме СИП по компютърен дизайн и там ни показаха една страхотна програма...

Анабет подробно заобяснява какъв голям паметник искала да издигне на мястото на Световния търговски център в Манхатън. Надълго и нашироко говори за носещи колони, фасади и така нататък, а аз се опитвах да я слушам внимателно. Знаех, че мечтаеше да стане световноизвестен архитект, когато порасне – обичаше математиката, старите сгради и тем подобни, – но пък не разбрах почти нищо от това, което казваше.

В интерес на истината, бях леко разочарован, че новото училище ѝ харесваше толкова много. Есента се беше преместила в Ню Йорк. Бях се надявал, че ще се виждаме често. Живееше в пансион в Бруклин заедно с Талия, за да са близо до лагера, така че Хирон да им помага, ако се наложи. Но тъй като тяхното училище беше само за момичета, а аз бях в гимназия в Манхатън, почти нямахме време да се срещаме.

– А, да, страхотно – измърморих неубедително аз. – Значи ще изкарате там до края на годината?

Лицето ѝ се помрачи.

– Сигурно. Освен ако...

– Хей! – извика Талия. Тя танцуваше нещо като блус с

Гроувър, който само се препъваше, настъпваше я и изглеждаше така, сякаш искаше земята да се разтвори в краката му и да го погълне. Добре поне, че кецовете му всъщност бяха празни отпред. А и за разлика от мен, си имаше оправдание за тромавостта. – Танцувайте! – заповяда тя. – Какво стърчите като пънове!

Погледнах смутено Анабет, след това се извърнах към момичетата, които обикаляха из салона.

– Е? – обади се Анабет.

– Ами... Коя да поканя?

Тя ме сръга в корема.

– Мен, водорасляк!

– А! Добре.

Замъкнахме се на дансинга и аз се обърнах, за да видя какво точно правеха Талия и Гроувър. Сложих едната ръка на кръста на Анабет, а тя сграбчи другата, все едно се готвеше да ме преметне с някоя хватка от джудо.

– Няма да те ухапя – рече тя. – Уф, Пърси, във вашето училище не ви ли учат да танцувате?

Не отговорих. Истината беше, че редовно организираха танци, но аз никога, ама никога не бях танцувал. Предпочитах да играя с останалите момчета баскетбол.

Поклатушкахме се насам-натам в продължение на няколко минути. Мъчех се да насоча вниманието си към гирляндите или пък към купата с пунш, само и само по-далеч от мисълта, че Анабет е по-висока от мен, че ръцете ми са потни и вероятно гадни за пипане и че постоянно я настъпвах.

– Какво щеше да казваш? – попитах. – Проблеми в училище ли?

Тя нерешително облиза устни.

– Не. Баща ми – отвърна ми.

– Аха. – Знаех, че Анабет не се разбираше добре с баща си. – Мислех, че нещата между вас се оправят. Пак ли жена му?

Анабет въздъхна.

– Решил е да се мести. Точно когато най-сетне свикнах в Ню Йорк, на него му щукна да ходи да събира материал, за да пише книга за Първата световна война. В Сан Франциско!

Произнесе името на града така, все едно казваше: „Подземното царство“ или „миризливите боксерки на Хадес“.

– И иска да отидеш там с него?

– В другия край на страната – потвърди тя нещастно. – А полубоговете не могат да живеят в Сан Франциско. Би трябвало да го знае.

– Така ли? И защо не могат?

Анабет въздъхна тежко. Може би си мислеше, че се шегувам.

– Как така защо? Защото е там!

– О! – Нямах представа за какво говореше, но не си го признах, тъй като не исках да ме помисли за пълен идиот. – И какво ще правиш сега? Ще се върнеш в лагера ли?

– Не е само това, Пърси... Може би трябва да ти кажа...

Изведнъж тя рязко спря.

– Няма ги!

– Какво?

Обърнах се и проследих погледа ѝ. Двете хлапета, Бианка и Нико, ги нямаше. Вратата отстрани на пейките беше широко отворена. Доктор Торн също беше изчезнал.

– Трябва да извикаме Талия и Гроувър! – Анабет трескаво се огледа. – Къде са се запилели и те? Хайде, ела!

Тя хукна нанякъде в тълпата. Понечих да я последвам, но пред мен се изпречи групичка момичета. Опитах се да ги заобиколя, за да избегна панделките в косата и червилото по бузите, и когато се освободих, от Анабет нямаше и следа. Завъртях се в кръг, търсейки с поглед Талия и Гроувър. Вместо тях обаче видях нещо, от което кръвта във вените ми изстина.

На двајсетина метра от мен, на пода на салона лежеше широкопола зелена шапка – същата като онази, която носеше Бианка ди Анджели. Край нея се въргаляха няколко разпилени картички. В следващия миг мярнах доктор Торн. Той вървеше забързано към вратата в другия край на салона, стиснал брата и сестрата за вратовете.

Анабет не се виждаше никъде, беше хукнала в обратната посока, за да търси Талия и Гроувър.

Вече правех първата крачка след нея, когато изведнъж нещо ме спря.

Спомних си как Талия ме беше погледнала озадачено, когато я бях попитал за номера с мъглата, и беше възкликнала: „Хирон не ти ли е показал как се прави?“. Сетих се как Гроувър се беше обърнал към нея, очаквайки тя да измисли план как да спасим децата.

Не че ѝ завиждах. Тя беше готина. Не беше виновна, че баща ѝ е Зевс и винаги беше в центъра на вниманието... Но това не означаваше, че трябваше да тичам при нея за всяка дреболия. Освен това, нямаше време. Нико и Бианка ди Анджели бяха в опасност. Докато откриех приятелите си, братчето и сестричето отдавна щяха да са изчезнали. Добре познавах чудовищата. Можех и сам да се справя.

Извадих Въртоп от джоба и се втурнах след доктор Торн.

Вратата водеше към тъмен коридор. От мрака пред мен долитаха стъпки и сумтене. Свалих капачката на Въртоп.

Химикалът изведнъж нарасна и в ръката ми се появи бронзов гръцки меч, дълъг около метър и с увита по ръкохватката кожа. Сияйното острие хвърляше лека светлина върху редица шкафчета, подредени покрай стената.

Затичах надолу по коридора и стигнах до края му, без да ги настигна. Отворих вратата и се озовах в голямата зала, в която бяхме попаднали на идване. Бях направил пълна обиколка на крепостта. От доктор Торн нямаше и следа, но в другия край на залата видях брата и сестрата Ди Анджело. Стояха вцепенени от страх и се взираха в мен.

Пристъпих бавно към тях и свалих меча.

– Спокойно. Нищо няма да ви направя.

Не отговориха. Очите им бяха ококорени от ужас. Какво им ставаше? Къде беше доктор Торн? Може би беше зърнал Въртоп и беше избягал. Чудовищата мразеха оръжия от божествен бронз.

– Казвам се Пърси – продължих, като се мъчех да говоря спокойно. – Ще ви заведа на някое безопасно място.

Зениците на Бианка се разшириха още повече. Тя стисна юмруци и изведнъж, макар и твърде късно, осъзнах какво ставаше – не я беше страх от мен, а се опитваше да ме предупреди.

Извърнах се рязко и в този миг се чу мълниеносно фиу! Рамото ми се вцепени. Нещо като огромна ръка ме удари отзад и ме блъсна към стената.

Замахнах с меча, но не уцелих.

В залата отекна студен смях.

– Да, Перрррсей Джаксън – разнесе се гласът на доктор Торн, заваляйки „р“-то в името ми. – Чувал съм за теб.

Опитах се да освободя рамото си. Якето и ризата ми бяха приковани в стената с някакво острие – черен шип, подобен на кинжал, дълъг поне трийсет-четирийсет сантиметра. То беше ожулило кожата ми при преминаването си през дрехите и сега раната ме смъдеше. Усещането ми беше познато. Отрова.

Насилих се да се съсредоточа. Нямах да се оставя да припадна.

Над нас се извиси тъмен силует. Доктор Торн пристъпи напред в сумрака. Все още беше в човешка форма, само лицето му беше преbledняло като на мъртвец. Усмиваше се с злобно със свършено бели зъби, очите му – синьото и кафявото – отразяваха сиянието от меча ми.

– Благодаря ви, че излязохте сами от салона – рече той. – Мразя училищните танци.

Опитах се да замахна отново с меча, но не успях да го достигна.

Фиу! Втори шип излетя от мрака зад доктор Торн. Той като че ли изобщо не помръдна. Все едно зад гърба му се криеше някой и мятеше ножове.

Бианка изпищя. Вторият шип се заби в стената на сантиметри от лицето ѝ.

– И тримата ще дойдете с мен – обяви доктор Торн. – Ще пазите тишина и ще ме слушате. Само да чуя гък или писъци за помощ, и ще ви покажа колко съм точен с мятането.